

Adam Kostek

Paluchy, gm. Sieniawa, woj. przemyskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 19, 50

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Na podstawie analizy materiałów ceramicznych, przedmiotów brązowych oraz cech obrządku pogrzebowego możemy potwierdzić wcześniejsze przyporządkowanie badanego cmentarzyska grupie wschodniowielkopolskiej kultury łużyckiej i jego datowanie na V okres epoki brązu.

Materiał z badań i dokumentacja znajdują się w MZO w Kaliszu. Po opracowaniu naukowym przekazane zostaną do Muzeum Regionalnego w Pleszewie.

Badania nie będą kontynuowane.

PALUCHY, gm. Staniawa
woj. przemyskie
Stanowisko 1

Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Adam Kostek, Finansował WKZ w Przemyślu. Śródmuzy sezon badań. Cmentarzysko grupy tarnobrzezkiej z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza.

Kontynuowano badania w części północnej cmentarzyska, w strefie gęsto rozmieszczonych obiektów z wczesnej epoki żelaza. Przebadano obszar o powierzchni 152 m² odkrywając 221 grobów ciałopalnych /numeracja kolejna 764-984/. Głównie były to pochówki popielniczkowe składające się najczęściej z jednego naczynia - popielnicy, niekiedy przykrytego innym naczyniem, zazwyczaj odwróconą dnem do góry misą. Groby bezpopielniczkowe posiadały formę niewielkiego skupienia przepalonych kości wyspanych bezpośrednio do ziemi, zazwyczaj na głębokości 30-40 cm. Odmienny od nich był większy obiekt jamowy /oznaczony numerem 924/, ze zwartym skupieniem przepalonych kości w części środkowej i niezbyt wyraźnie zaznaczoną, owalną jamą. W skupieniu kości wystąpiła bransoleta brązowa z końcami zachodzącymi na siebie, szpila z główką zwiniętą w uszko i uszkodzony skręt z cienkiej taśmy brązowej. Poza skupieniem, w obrębie jamy grobowej, tkwił fragmentarycznie zachowany czerpak gliniany. Obiekt zalegał na głębokości 50-75 cm.

W wyposażeniu grobów, oprócz wyżej wymienionego zespołu 924, wystąpiły przedmioty brązowe, m. in. szpile z główkami rozklepanymi i zwiniętymi w uszka, naszyjnik torcowany, skręty z druta i cienkiej taśmy, kawałki blaszki brązowej, pojedyncze okazy guzików, zawieszki tarczowatej, grocika z zadziarami, a także nieliczne, drobne przedmioty żelazne mocno skorodowane i uszkodzone. Z innych surowców wymienić należy 3 paczarki burztynowe oraz dużą ilość /234 szt./ drobnych odłupków krzemieniowych, występujących głównie poza obiektami.

Większość pozyskanego w tym sezonie materiału zabytkowego pochodzi z wczesnej epoki żelaza, natomiast zespół z grobu 924 nawiązuje do materiałów ze strefy wczesnej, której obiekty grupują się w części południowej cmentarzyska.

Materiały wraz z dokumentacją złożono w Muzeum Narodowym Ziemi Przemyskiej w Przemyślu.

Badania będą kontynuowane.

PARCHANKI, gm. Dąbrowa Biskupia
woj. bydgoskie
Stanowisko 12A

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prahistorii
Zespół Badań Kujaw
w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierownictwem doc. dr hab. Aleksandra Coły-Broniewskiej. Finansował Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Osady kultur: łużyckiej, przeworskiej, z okresu wczesnego i późnego średniowiecza.

Stanowisko jest członem wielofazowego, rozległego przestrzennie, kompleksu osadniczego kultury przeworskiej rozciągającego się wzdłuż krawędzi odgałęzienia doliny Parchani. Celem badań była weryfikacja - postawionej na podstawie wyników rozpoznania powierzchniowego - hipotezy o egzystencji tu pracowni garncarskiej wytwarzającej ceramikę toczoną.

2 sondażami zbadano powierzchnię 45 m². Stwierdzono 17 obiektów: 1 kultury łużyckiej, 11 kultury przeworskiej, 2 wczesnośredniowieczne, 3 bez określonej przynależności kulturowej.

Wśród obiektów reprezentujących osadnictwo kultury przeworskiej wyróżniono 2 /eksplorowane częściowo/ budynki - zagłębiony w ziemię i naziemny, kilka jam, dołków postępowych, skupisko ceramiki i kości oraz pozostałości 2 urządzeń uznanych hipotetycznie za pieca. Ponieważ w obrębie wykopaliska mieściły się tylko fragmenty domalemanych pieców eksploracji ich nie przeprowadzono, pozostawiając do zbadania w całości w przyszłym roku. W obiektach, a także w warstwie występowała niezwykle duża liczba ceramiki /ponad 2 tys. fr./, niemal wyłącznie toczonej, bardzo jednolitej w zakresie cech technologicznych oraz morfologii i zdobnictwa.

Materiały przechowywane są w Instytucie Prahistorii UAM w Poznaniu.

Badania będą kontynuowane.